

TÖLTÖTT KÁPOSZTA

A szagelszívót Katalin-napkor szerelték fel a szomszéd lakás bejárata fölé, akkor már kezdtek hűvösödni a nappalok. Aznap délután Zsoldosék éppen vendégségbe indultak, s hogy ne melegedjen rájuk a kabát, a feleség résznyire nyitotta a bejárati ajtót. Nem is jöttek rá azonnal, honnan jöhet az az erős ételszag, ami kintről szivárgott be, és egy pillanat alatt beterítette a lakást, de aztán kilépve onnan észrevették a falon a ronda, szürke berendezést. Igazság szerint már meg sem lepődtek. Nem ez volt az első eset, hogy a szomszédok csak úgy, szó nélkül felszereltettek valamit, tavaly nyáron például egy méretes légkondicionálót szereztek be, ami nyáron elképesztő zajt csinált, aludni sem tudtak tőle. A lakásuk egyik szobáját épp ezért kárikula idején nem is használták. Na de egy szagelszívó mégiscsak más, az nem szezonális, a szagokat állandóan el kell viselni, és amit a berendezés a szomszédban magába szívott, azt a szellőzőnyíláson át azonnal nyomta is kifelé a gangra, onnan pedig egyenesen az ő lakásukba, attól kezdve éjjelnappal. Talán csak beállítás kérdése az egész, nyugtatták egymást néhány napig, és ha más nem, akkor majd a közös képviselő elrendezi az ügyet.

Terike, a szomszéd, korábban említette ugyan, hogy egy ideje nagyüzemben főz, de akkor még nem vették komolyan. Arra is emlékeztek, hogy az asszony nem sokkal azelőtt hadseregnyi piros fazekat meg lábost vásárolt, aztán a csomagot lerakta az ajtajuk elé, hazafelé jövet majdnem átesetek a gigantikus méretű edényhalmokon. Ők maguk egyébként soha nem főztek, nem is lett volna erre idejük, hétköznap a munkahelyükre egy megbízható futárszolgálat szállította az ebédet, vacsorára hideget ettek, hétvégén meg inkább beültek valahová. Rengeteg jó hely volt a környéken, olaszos, mexikói, perzsa, meg ahol lepedőnyi a vínersnicli, alig lehetett közülük választani. Szerették a jó ételeket, és amikor egy-egy rafináltabb fogást kóstoltak, egészen tűzbe jöttek, egész este azt találgatták, milyen hozzávalókat és fűszereket használhatott a szakács.

Beköszöntött az advent, azt tervezték, idén máshol töltik a karácsonyt. Talán néhány nap wellness jót tenne az egész évi hajtás után, és a két ünnep köztes idejét sem ártana a várostól távol átvészelnüik. Ki tudja, mit talál ki megint Terike, az egész folyosó az ő ünnepi menüjétől büzlik majd, ők meg az egy hét alatt egyszer se nyithatnának ablakot. Akkor már tény-

leg jobb, ha elutaznak, döntötték el, és az interneten kíváncsiságból rákerestek a nő nevére. Aki, mint kiderült, saját blogján recepteket, gusztusos ételfotókat osztott meg rendszeresen az őt követőkkel, valamint többfogásos menüt és házhozszállítást is ígért. Gerillaséf vagyok, külkonyhámon boldoggá eheted magad, írta magáról, a profilképén mosolygott, a türkizkék blúz illett a szeme színéhez meg a különböző színű makaronokhoz, amiket egy óriási tálcán egyensúlyozott. Zsoldosné még meg is jegyezte, hogy Terike, a fotó alapján jó néhány évet letagadhatna a korából. Barna haja csinos kontyban, testén, a blúz fölött kikeményített, hófehér kötény feszült, pont úgy festett, mint akit az isten is szakácsnak teremtett.

Terike azonban nem érte be ennyivel, benevezett az egynapos étteremakcióra is, a Facebookon legalább négyszáz ismerősét hívta meg a lakásába abból az alkalomból, hogy az év egy bizonyos napján bárkiből lehet étteremtulajdonos. Még belőle is, aki addig kizárólag a családja kedvéért főzött. Hétfvégén ugyan süttött néha palacsintát, de tojást és tejet sokszor épp tőlük, a közvetlen szomszédjaitól kért kölcsön. Vissza persze sose adott semmit. Ha ezután véletlenül összefutottak vele, és óvatosan célozgatni próbáltak a szagelszívóra, hogy legalább állíttatná be, és igazán beláthatná, hogy nekik aztán tényleg nem kötelességük a főzéssel járó kellemetlenségeket elviselniük, az asszony rendre háritani kezdett, és még látványosan meg is sértődött. Egy ideje viszont kevesebbet veszekedett a férjével. Egy-más közt szinte suttogva beszéltek, és még az is előfordult, hogy Terike férje nagy csokor virággal állított haza, s hogy mások előtt megcsókolta, becézte a nőt. Korábban szinte naponta hallgatták, ahogy az asszony magából kivetkőzve ordít, követeli vissza a házassága előtti éveket, amikor, sivított a torkaszakadtából, még nem szerződött el házicselédnek, akinek még a munkáját sem becsülik meg. Szült és felnevelt három gyereket, az állandó készenlét, a család maximális kiszolgálása, és akkor is csak egy háztartásbeli, egy eltartott, de hogy ő mit akar, arra mindenki magasról szarik. Éjjelente, a szomszédok végeláthatatlan veszekedése miatt Zsoldoséknak többször is alvóhelyet kellett váltaniuk, remélték, hogy a lakás egy távoli zugában majd kevésbé hallják a síró-zokogó Terikét és azokat a tompa puffanásokat, amikről nem tudták eldönteni, hogy dulakodás zaja-e, vagy csak az asszony rendezi át az éjszaka közepén dühében a konyhát. A cseleedszobából kialakított fürdőszoba volt az utolsó reményük, a végén már egy ócska matracon is elaludtak volna, csak legyen végre nyugtuk. De nem, a szomszédban lakó nő hangja akkoriban pont úgy töltötte be a lakást, mint most a rendszeresen odakozmált hagyma szaga.

Ebbe a mostani vállalkozásba Terike tulajdonképpen valamiféle önmegvalósítás miatt kezdett. Az újrakezdéshez konkrétan a dharmacsakra teremő ereje segítette hozzá november legelején, egy tízmilliószoros napon. Ilyen csak összesen négyszer van egy évben, és tudta, hogy amit akkor kíván, nagyon erősen, az biztosan teljesül, magyarázta az anyjának egy alkalommal emelt hangon, olyan átéléssel, hogy Zsoldosék a falon keresztül akarattuk ellenére is kihallgatták. Terike közvetlenül előtte döntötte el, hogy ha török, ha szakad, végre kezd valamit az életével, erre koncentrált ezután egész álló nap, sőt, nemcsak koncentrált, hanem hangosan ki is mondta, a negatív gondolatait pedig száműzte, s így lassanként minden mérge elpárolgott. Szeretetet akart adni, harmonikus környezetet teremteni maga körül, erre vágyott leginkább, a módszer pedig, a kívánságok mantraként való többszöri elisméltése csodák csodájára működött. Állítólag már néhány nappal később észrevette, hogy végtelenül nyugodt, s hogy rengeteg energiája lett. Nemcsak a családjára, de még idegenekre is. Így jött végül a kúlkonyha ötlete, ahol végre úgy adhat és kaphat, ahogy mindig is szeretett volna.

Ma például a csillagokat is lehoznám az égről, ha a családom úgy akar, és még csak el sem fáradnék közben, újságolta a közösségi oldalon. Még egy videót is megosztott, amin lelkesen sorolta, mi mindent fog készíteni aznap. Barnára sült, ropogós kiflik kerülnek ki a konyhából, bűgta, forrónadrágban és mélyen dekoltált felsőben imitálta hozzá a tésztagyűrást, a férje meg lelkesen lájkolta ezt is, ahogy a legtöbb bejegyzését. Zsoldosék nem értették. Terike festetlenül, táskás szemmel, kinyúlt ruhákban, amikben még nem is olyan régen mutatkozott, nem tűnt jó nőnek, olyan meg, aki élvezettel süt-főz, pláne nem. Évek óta harcolt a kilóival, itta a különböző csodateákat, pozitív hatásukról a közvetlen környezetének sem felejtett el beszámolni, de a derekából így se sikerült egyetlen centit sem lefaragnia. Most meg itt ez a blog, a receptek melletti fotókon pedig ő maga, irigylésre méltóan karcsún, formásan. Ahogy a napról napra növekvő számú rajongói előtt megosztott desszertjeit, házi készítésű fagyalatkelyhe-it nézegették, akaratlanul is az állandóan elrontott palacsintákra gondoltak. A nő a kölcsöntejből és -tojásból összedobott tésztát a szag alapján ítélve szénné, de legalábbis apró cafatokká égethette. El nem tudták képzelni, kikből állhat Terike megrendelői köre. Ő meg, mintha csak megérezte volna a főztjével kapcsolatos kételyeiket, még aznap este új bejegyzéssel lepte meg az ismerőseit. Egy eldugott antikváriumban régi szakácskönyvet találtam, újságolta, döntsük el együtt, melyik ételt főzzem meg holnap. A posztot rögtön vagy húszan lájkolták. A gánica és a kisujj titka győzött a

következő két napra elosztva, amit szmájlikkal jutalmaztak, és mellé szíveket is küldtek, mert Terike a fogások után mákos gubát is ígért. Ahhoz viszont szükség volt tejre. Remélték, hogy időben beszerzi, és ezúttal nem tőlük kér majd kölcsön.

Kerülni kezdték. Nemcsak azért, mert állandóan megsértődött, hanem mert időközben szóltak a közös képviselőnek, aki megígérte, hogy mindenképpen beszél Terikével, és a szagelszívót is megemlíti. Azt gondolták, rájuk úgysem hallgatna. Aztán csak vártak. Már december közepén jártak, és még mindig nem történt semmi. Az időjárás szokatlanul enyhe volt, a nap is kisütött, jó lett volna néha hosszabb időre szellőztetni a lakást, nemcsak olyankor, amikor Terike nem tartózkodik otthon. A szagelszívó egyébként, mint rendszeren, iszonyú hangerővel dolgozott, és a legeldugottabb réseken is felváltva nyomta befelé az édes és sós szagokat, egész az émelygésig. A karácsony előtti nyitott éttermi akcióig, amikor egy napra mindenkiből étteremtulajdonos lehet, már csak két nap volt hátra. A szomszédokkal ugyan mostanában nem beszéltek, de a blogot továbbra is figyelték, azért is, hogy mindig jó előre tudják, mire számítsanak. És mert az eseményre Terike a fél várost meghívta. Ott fognak tombolni, a lakásuktól mindössze két méterre. A közös képviselőt előtte még kikérdezték, történt-e változás, hajlandó-e Terike arra, hogy beszüntesse ezt az egész lakás-éttermesdit, ami egyértelműen az ő bőrükre, jobban mondva szaglásukra megy, de a végső cél igazából Terike megbüntetése volt. Simán feljelenthetnék, lelkiismeret-furdalás nélkül. Úgyis nekik lenne igazuk, hisz nyilván nem adózik egyetlen forintot sem, még csak nem is szociális alapon üzemel, és a köjál sem ellenőrzi.

A nyitott éttermi napból munkanap lévén nem sokat tapasztaltak, csak annyit, hogy a folyosóajtó egész este tárva-nyitva volt. A szomszédból nevetés, néha rövid időre felerősödő taps, és kissé lefojtott éljenzés zaja szűrődött ki, de semmi több. Az igazság az, hogy Zsoldosék egy teremtett lélekkel sem találkoztak. A vállalkozás mindenesetre nem mehetett rosszul, hiszen a velük szemközti fronton már két öregasszonyt is Terike etetett, és azok rendre elégedetten bólogattak, amikor a nő mézesmázos hangon arról érdeklődött, ízlett-e nekik az asznapi hamisgulyás, meg az ízes bukta, miközben a Facebookon omlósra sült marhanyak és grillezett articsóka fotóját posztolta ki. A képeket nézegetve Zsoldosék szájában rendre összefutott a nyál, amitől persze nem haragudtak kevésbé Terikére, egy idő után azonban kíváncsiak lettek arra, mit tudhat ez az asszony, akiből korábban, jó szívvel egy egyszerű lágy tojás elkészítését sem nézték volna ki.

Mostanában az is előfordult, hogy ha Terike főzött, nem szidták le egymást, ha valamelyikük nyitva felejtette a bejárati ajtón a kisablakot. Az ujjnyi résen azonnal tódult befelé az ételszag, egy pillanat alatt elárasztotta az előszobát, alig tudtak megszabadulni tőle. És mégis, néha már kifejezetten vágytak a nő főztjére. Úgy érezték, meg kell kóstolniuk, végül is, tanakodtak, nem veszítenek semmit, ha ehetetlen, ha nem olyan, mint a képeken, akkor legfeljebb majd kidobják. Zsoldos végül egyik este telefonon felhívta Terikééket, és elváltoztatott hangon leadta a következő napra szóló ebédmegrendelést két főre. Előtte még, a biztonság kedvéért egyeztetett az anyósával, hogy a sajátjuk helyett Zsoldosné szüleinek a címét mondja majd be. Hasznosabbnak látták ugyanis, ha titokban tesztelik le az ételt, s különben sem akarták megadni a nőnek a felettük aratott diadal örömét. A menü egyszerű zöldséglevesből, tejfölös csirkepaprikásból és lekváros piskótatekercsből állt, a házaspár gúnyos mosollyal bontotta ki a gondosan összekészített csomagot. Most végre kiderül, hogy Terike szakácstudománya fabatkát sem ér, lám, még ránézésre is közönséges ételekről van szó, nyilván semmivel sem jobbak annál, mint amit egy rossz menzán adnak. A zöldségek viszont döbbenetükre roppanósak voltak és ízletesek, a hús szinte szétomlott a szájukban, a piskóta pedig gyerekkoruk süteményeit idézte. Zsoldos ott helyben megígértette a feleségével, hogy egyszer ő is elkészíti majd ezt az ételsort. Nem lehet az olyan nagy ördögösség, hiszen Terikének is sikerült, s méghozzá hogy!

Ma nem ment jól a yamato maki feltekerése, szólt a december huszonharmadikai poszt Terike oldalán, ezért mást kaptok helyette, viszont kisorsolok néhány szerencsést, akiknek szenteste ingyen szállítok a házi töltött káposztámból. A szöveg alatt óriási tál gőzölgő káposzta képe volt látható, tetején hófehér tejfölhalmokkal, Zsoldosékhoz pedig máris ínycsiklandozó illatok kezdtek átszivárogni a szomszédból. Legszívesebben azonnal megkérték volna Terikét, hadd kapjanak némi kóstolót, de szerencsére sikerült lehűteniük magukat. Egyetértettek abban, hogy ennek nem lenne semmi értelme, a nővel különben sincsenek jó viszonyban, köszönőben is csak alig. Az internetes ismerősöktől mindenestre ezúttal sem maradtak el a szmájlik.

Még aznap este eldöntötték, hogy szenteste étterembe mennek, mert mióta nagymamák nélkül maradtak, nem ettek igazán jó töltött káposztát. Van annak már vagy ezer éve. A kedvenc éttermükben remélhetőleg épp hasonlót főznek majd, mint ami az emlékeikben élt, máshol nem is próbálkoztak volna. Kényes étel, sok helyen ehetetlenné tennék a nem megfelelő minőségű hússal vagy a túl sok rizzsel. Legalább egyenek egy jót, ha már el-

utazni nem tudnak, mert mindkettejüknek pont a két ünnep közé ékelődött be egy-egy váratlan meeting a munkahelyen. Másnap délelőtt, miközben a honlapról ellenőrizték az étterem telefonszámát, kíváncsiságból rákattintottak Terike oldalára, ahol a tegnapi poszt alatt már ott volt az új. Kisorsoltam a szerencsés nyerteseket, hirdette, mellette pedig a saját nevüket pillantották meg. Nem hittek a szemüknek, kétszer is megnézték, de tényleg ők voltak azok, nem lehetett tévedés. Tanakodni kezdtek, mi lenne, ha lájkolnák, de aztán elbizonytalanodtak, mert mégis, hogy venné ki magát, főleg azok után, hogy a közös képviselőnél bepanaszolták. Még az is megfordult a fejükben, hogy feljelentik, most meg egyszerre látványosan véleményt nyilvánítanak a közösségi oldalon. Terike számára is egyértelmű érdekből, kizárólag a nyereségért, mi másért. Este elmentek az étterembe, megették a töltött káposztát, utána még egy-egy adag almás rétest is rendeltek. A töltelék az átlagosnál is rosszabbnak találták, a húsnak furcsa mellékíze volt, és az almás rétes, nos, annak meg a tésztájával nem voltak megelégedve. Összességében véve a vacsorából hiányzott valami. Hogy mi, azt persze csak nehezen tudták volna megfogalmazni. Talán a szív, a törődés. És még az önzetlen szeretet, az odaadás. Aztán már hazafelé, a kocsiban, szinte egyszerre mondták ki, amire mindketten gondoltak. Azt, hogy Terike ennél biztosan sokkal jobbat készített volna.

A külkonyhás oldalon Terike másnap reggel azon sajnálkozott, hogy a nyerteseknek nem sikerült átadnia az ételt, mert senkit nem talált náluk otthon. Ez igaz is volt, hiszen Zsoldosék nappal a szűkebb családnak szánt ajándékok után rohagáltak, este meg étterembe mentek. A szomszéd öregasszonyok mindenesetre hálásak voltak a hirtelen jött adományért, ahogy arról Terike egy külön posztban beszámolt, tán még aranyba is foglalták a nevét az ízletes töltelékek miatt: állítólag színhúsból volt az egész. Ők meg ehették azt a vacak éttermit.

A szerelő, akit még hónapokkal ezelőtt Terikéék nevében, titokban értesítettek, végül február végén csöngetett be hozzájuk. Terikééknél ugyanis nem volt semmi mozgás, és a kitartó kopogás ellenére sem nyitottak ajtót. A házaspárnak így viszont sikerült meggyőznie a szerszámosládával felszerelkezett, értetlenkedő férfit arról, hogy a szagelszívó nem is a mellettük lévő lakásban hibásodott meg, hanem a másik fronton, épp velük átellenben. Egyszerű félreértés az egész, bizonygatták a végén még ők maguk is elhitték. Egymást átölelve figyelték, ahogy a szerelő még mindig magában dohogva kilép a folyosóajtón. Látod, mégis Terikének lett igaza, mondta Zsoldosné, és megszorította férje kezét, a pozitív gondolat újra tízmilliószoros erővel teremtett.